

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 4. Leto IV.
v LJUBLJANI, 23. febr. 1905.

Izhaja vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“
Tiska „Katoliška tiskarna“
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena
mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina IV. zvezka:

	Stran
In še enkrat: Vse v Kris usu prenoviti!	49
Večna molitev v lavantinski škofiji	51
Pridite, molimo ga!	53
Zakaj nam Bog težave pošilja	54
Marijina družba in ples	55
Beseda našim fantom	57
Mati, predobrotljiva Devica Marija vas je poslala	57
Nič manj kot 43 veselje	58
Dve poti	58
Dobro gospodari Kdo? Kralj alkohola	58
Iz življenja rimskih ubožcev	58
Cerkveni razgled po domovini	60
Odpustki meseca marca 1905	63
V molitev se priporočajo	64

Podpisana uljudno naznanja proč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dčkoracijskih
vencev in cvetic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 8

Postrožba točna in poštna!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

In še enkrat: Vse v Kristusu prenoviti!

Najprej vas prosimo, prijatelji dragi, da se ne ustrašite in ne naveličate, če vidite in berete iste besede večkrat zapored na čelu našega lista. Ni to brez vzroka. Ni si jih sv. oče zastoj izbral za vodilo svojega življenja. Mi pa bi le radi pokazali, kako potrebno je, da si jih prisvojimo tudi mi, da si jih tudi mi vzamemo za vodilo našega življenja in ravnanja.

Ali ste videli, kaj so vam v zadnjem „Bogoljubu“ ravno na tem mestu številke govorile? In kaj pravite na to?

Te številke pač niso častne za nas! Mi Slovenci in zlasti še mi Kranjci — na prvem mestu v zadevi hudodelstev, in deloma tudi na prvem v zadevi nenravnega življenja! Kdo bi si bil mislil! Mi smo pa še nekaj nase držali in smo mislili, da nismo ravno zadnji, da nekaj smo in nekaj premoremo. Mi smo mislili, da smo še prav strašno pridni in pobožni, saj navadno se govori in piše le o „pobožnem slovenskem ljudstvu“. Da, mislili smo, da takih ni, kot smo mi!... Sedaj pa te številke, ki nam govoré, da smo — zadnji, najslabši!...

Res, da smo Slovenci, zlasti pa še Kranjci, prav vroče krvi, ki hitro zavre in človeka v naglici požene v kako neumnost, katero potem dolgo in bridko obžaluje. Res tudi, da se pri nas godí marsikaj dobrega in lepega, kar se pri tem ni nič upoštevalo. Toda res pa je tudi, da proti nam govoré neovrgljive številke, ki se ne dajo utajiti in izbrisati, pa tudi popolnoma opravičiti ne.

To so naši stari grehi, katere že

davno nosimo. — Sedaj pa še nove nevarnosti, nove zapeljivosti in zato tudi — novi grehi. Predaleč nas bi zapeljalo, ko bi hoteli popisovati kakšne nove nevarnosti in novi grehi. Kdo jih ne čuti, kdo ne vidi? — Samo nakratko rečemo: Doslej je naš narod vsaj še vero imel — ali pa jo bo v prihodnje ohranil? In človek — pa tudi narod — ki vero ima, če tudi greši, še vedno zná najti pot, ki ga k Bogu nazaj pripelje; če pa pride tudi ob vero, potem je vrgel od sebe zadnje, kar ga je vezalo na Boga in klicalo nazaj k Bogu, potem strmoglavi v propast. — In da se nam taka nevarnost bliža, kdo ne vé, — če se je ne bomo z vsemi močmi branili? Naši zakleti nasprotniki polagoma, toda dosledno grede naprej. Ne motimo se: viharja še ne bo konec; pričakovati imamo le še hujšega. In da ne delajo brez uspeha, treba bi vam bilo le poznati Ljubljano, kako je v nekaterih desetletjih v verskem oziru nazadovala...

Z nevero vštric pa gre vedno večja uživanjaželnost, razkošnost, nasladnost, v katero se od leta do leta bolj pogrezamo. (Glej zadej: „Nič manj kot 45 veselíc.“) To je ravno nasledek nevere, ali pešajoče vere. Nevera rodí nasladnost, in nasladnost zopet pospešuje nevero.

Ali je torej potrebno, da skušamo prenoviti naš narod v Kristusu in ga prekvasiti z njegovim duhom?...

Ali ni torej tudi potrebno — da krenemo, če dovolite, s tega kratkega pa važnega premišljevanja, na katero se bomo še povračali,

nekolike na stran — ali ni potrebno, da imamo Slovenci tudi en časnik, ki ne ustreza sicer radovednosti in zabavoželjnosti, ampak jim tudi pove, kakšni bi ne smeli in kakšni bi morali biti? In to ravno želi biti „Bogoljub“.

„Bogoljub“ — da enkrat naravnost povemo, — ni namenjen samo za nekatere pobožne duše — tudi na te se hoče ozirati — toda on si želi širšega polja. „Bogoljub“ hoče biti ljudski list, list za slovensko ljudstvo — vseh pokrajin. To ravno je bil naš namen, ko smo ga zasnovali. On želi po svojih slabih močeh raznašati in zanašati med naše ljudstvo Kristusovega duha, duha žive vere in pobožnosti. In iz tega ozira obžaluje, da njegov glas ne sega do zadnje koče slovenske, ker vse do zadnjega bi rad vnel za dobro. Da, za to, kar nameravamo še to leto prinesiti in objaviti, nam je v resnici žal, da ne bo imelo več bralcev, kakor pa jih bo imelo.

Pa ne smete misliti, da si „Bogoljub“ bogve kaj domišlja, kaj da bo vse storil. Besede: „Vse v Kristusu prenoviti“ — katere morajo biti lastne nam vsem — ne razumemo tako, kakor bi mislili, da se nam bo to v resnici popolnoma posrečilo; žal, da se samemu sv. očetu ne bo, kajti svet je enkrat k hudemu nagnjen. Toliko manj se bo nam — na tem našem malem torišču. Nič ne bo storil „Bogoljub“, prav nič, — če ga ne boste vi podpirali. Kakor je bron v zvoniku mrtev, in sam ne more nikogar v cerkev pripeljati, marveč je treba ljudi, ki se mu odzovejo, tako tudi list. List je sam mrtev in brez moči, moč njegova so njegovi — naročniki.

Z ozirom na vse to se pa moramo tukaj javno malo potožiti, da „Bogoljub“ letos pri številu naročnikov ni bolj napredoval, kakor je. Mislili smo vendar, da bomo dosegli letos število 10.000, pa ga nismo. Morebiti bi bil marsikak urednik in pisatelj zadovoljen, če bi imel toliko številu naročnikov; mi pa iz ravno navedenih razlogov ne moremo biti popolnoma zadovoljni. S tem številom bi bil „Bogoljub“ ravno nekako za silo izhajal. Da ima takó slab papir, kakor ga ima, krivo je ravno to. Marsikdo izmed teh, ki so bili naprošeni, ni

imel ob novem letu ne ene besedice zanjga! In število teh, ki so mu pridobili vsaj po pet naročnikov ni preveliko. . . .

Po pravici smo več pričakovali od Marijinih družb, za katere se „Bogoljub“ toliko briga. V družbah, ki imajo po 200, 300 in 400 udeležencev, se ni dobil ne eden, oziroma ena, ki bi bila nabrala pet novih. Da je razširjanje dobrih časnikov najvažnejše apostolstvo našega časa, kdo tega ne ve? Ali imajo naši družabniki še tako malo pojma o apostolskem poklicu družb?! Častno moramo omeniti Metlike, kjer je bilo sedem nabiralcev po pet naročnikov. Dalje Rovt na Notranjskem, ki ni velika fara, pa jih ima 60 (50 novih) Poskusite izračunati, koliko bi jih bilo po tem razmeroma pri vas. . . . Ponekod jih imajo le po en par (!) V Cirknici je ena sama oseba nabrala 51 novih na „Domoljuba“ in 40 na „Bogoljuba“. Vidite, to je apostolsko! Takó bi morali! Apostol gre od hiše do hiše, od človeka do človeka, kakor čebelica od rožice do rožice in zbira skupaj. Kjer mu vrata pokažejo, otrese si prah s čevljev, in gre — naprej k drugemu: — Neki g. župnik nam sam toži, da je število naročnikov padlo; od drugod nam zopet pišejo. „Pri nas „Bogoljuba“ prebira vsa družba.“ Tako je prav! — Drug gospod nam zopet piše: „80 krajcarjev se ljudem malo veliko zdi, — za časnik seveda, za pijačo in obleko ne.“ Ta jo je pa zadel!

Toliko se nam je zdelo potrebno enkrat povedati, ne zaradi sebe, ampak zaradi — stvari. Seveda boste rekli: kakšne fletne novice ljudje rajši prebirajo, kakor suhoparne pobožne stvari. Prav gotovo! Kako že pravi sv. Pavel? „Animalis homo non percipit ea, quae sunt spiritus Dei. — Živalski, meseni, posvetni človek ne razume tega, kar je božjega duhá; nespametno se mu zdi, ker ne ume, kar se po duhovno preudarja.“ To pa je ravno napaka, zoper katero se mi borimo: mesenost, posvetnost, mrzlota med našim ljudstvom. To bi se dalo polagoma odpraviti, in to ravno je naš namen. Ljudje, kateri nimajo še pravega okusa za božje reči, katerim ne diši to, kar je božjega,

se bodo polagoma navadili tudi take hrane, če se bo — pred nje polagala. Če ne, pa nikoli! Z novo hrano pa bi se navzeli tudi novega — pobožnega duha. Kako že pravi modri člankar v zadnjem „Bogoljubu?“ „Dvigniti treba našo

mladino (in naše ljudstvo) iz blatne mesenosti in posvetnosti do voljnega izpolnovanja božjih zapovedij, — do ljubezni božje“. Z drugimi besedami: Treba jo — v Kristusu prenoviti.

Večna molitev v lavantinski škofiji.

Ali ste pri vas že imeli „večno molitev“? Marsikje, kjer so jo imeli, se pohvalijo, da je prav dobro šlo. Če je pa še niste imeli, pa gotovo želite izvedeti, kdaj bo tisti dan, ko bo zadel vašo župnijo. Pa ne le to; gotovo bi radi vedeli tudi, kdaj bo molitev v sosednih vam župnijah. Morebiti greste še malo „pomagat“ molit, če ni predaleč?

Pa če tudi ne, gotovo vas bo zanimalo, kdaj imajo tukaj in tam to lepo pobožnost. Zato bomo podali pregled molitvenih dni po škofiji. To ne bo sicer nikak pouk, ampak bo služilo le bolj radovednosti. Pa radovednosti časih tudi smemo malo ustreči, posebno če se gre za pobožne reči.

Ker so nas Lavantinci v tem za nekaj dni prehiteli, naj podamo najprej razpored lavantinske škofije; prihodnjč pa pride ljubljanska na vrsto. Zanimiva je razlika, kako so razdeljene župnije tukaj in tam. Vsaka razdelitev ima nekaj zase. — Toraj začnimo!

Januar. Dekanija Staritrq. 1. 2. Sv. Pankrac v Starem trgu. 3. 4. Sv. Martin pri Slov. Gradcu. 5. 6. Sv. Elizabeta v Slov. Gradcu. 7. Bolnišnica v Slov. Gradcu. 8. Sv. Janez pri Spod. Dravogradu. 9. Sveti Daniel v Razborju. 10. Sv. Miklavž. 11. 12. Sv. Ilj pod Turjakom.

13. Sv. Vid nad Valdekom. 14. Sveti Jakob v Pamečah. 15. Sv. Florijan v Doliču. 16. Sv. Peter. 17. Podgorje. 18. Sele.

Dekanija Celje. 19. 20. 21. Sv. Daniel v Celju. 22. 23. 24. Misijonska cerkev sv. Jožefa. 25. Marijina cerkev v Celju. 26. 27. 28. Kapucinska cerkev v Celju. 29. 30. Kapela v javni bolnišnici. 31. Kapela šolskih sester. **Februar.** 1. Kapela šolskih sester. 2. Petrovče. 3. 4. Žalec. 5. Gotovlje. 6. 7. Teharje. 8. 9. Griže. 10. Sveti Peter v Sav. dolini. 11. Galicija. 12. 13. Polzela.

Dekanija Kozje. 14. 15. Kozje. 16. 17. Sv. Peter pod sv. Gorami 18. 19. Podsreda. 20. 21. Podčetrtek. 22. 23. Sv. Vid pri Planini. 24. Sv. Marjeta na Planini. 25. Olimje. 26. Dobje. 27. 28. (29.) Pilštanj. **Marec.** 1. Buče. 2. Polje. 3. Zagorje. 4. Prevorje.

Dekanija Dravsko polje. 5. 6. Hoče. 7. 8. Cirkovci. 9. 10. Ptujka ali Črna gora. 11. 12. Sv. Janž na Dravskem polju. 13. 14. Sv. Lovrenc na Dravskem polju. 15. 16. Slivnica 17. 18. Fram.

Dekanija Braslovče. 19. 20. 21. Braslovče. 22. 23. Vransko. 24. 25. Sv. Pavel. 26. 27. Sv. Martin na Paki. 28. 29. Sv. Jurij pod Taborom. 30. 31. Sv. Andraž nad Polzelo. **April.** 1. Gomilsko. 2. Reka.

Dekanija Konjice. 3. 4. 5. Konjice. 6. 7. Pihova. 8. 9. Čadram. 10. 11. Loče. 12. Sv. Kunigunda na Pohorju. 13. Špitalič. 14. 15. Zreče. 16. Žiče. 17. Skomarje. 18. Stranice. 19. Kebelj. 20. Sv. Jernej pri Ločah.

Dekanija Velika Nedelja. 21. 22. Velika Nedelja. 23. 24. Ormož. 25. Kapela v bolnišnici nem. reda. 26. 27. Sv. Duh pri Središču. 28. 29. Sv. Miklavž pri Ormožu. 30. Svetinje. **Maj.** 1. 2. Sv. Tomaž pri Veliki Nedelji. 3. Sv. Bolfank na Kogu. 4. Sv. Lenart pri Veliki Ned.

Dekanija Jarenina. 5. 6. 7. Jarenina. 8. 9. Sv. Jakob v Slov. gor. 10. 11. Sv. Ilj v Slov. Gor. 12. 13. Svičina. 14. Sv. Jurij na Pesnici. 15. Spodnja sv. Kunigunda.

Dekanija sv. Lenart. 16. 17. 18. Sv. Lenart v Slov. gor. 19. 20. Sv. Ropert v Slov. gor. 21. Sv. Trojica v Slovenskih goricah. 22. 23. Negova. 24. 25. Sv. Benedikt v Slovenskih gor. 26. 27. Sv. Ana na Krempergu. 28. 29. Sv. Jurij v Slov. gor. 30. Sv. Bolfank v Slov. gor. 31. Marija Snežna. **Junij.** 1. 2. Sveti Anton v Slov. gor.

Dekanija Ljutomer. 3. 4. 5. Ljutomer. 6. 7. Sv. Jurij na Sčavnici. 8. 9. Sv. Peter pri Radgoni. 10. 11. Kapela (pri Radincih). 12. 13. Sv. Križ pri Ljutomeru. 14. Mala nedelja. 15. Veržej.

Dekanija Marenberg. 16. 17. Marenberg. 18. Remšnik. 19. Brezno. 20. Muta. 21. Pernice. 22. Sv. Ožbalt (pri Dravi). 23. Sopot. 24. Sv. Jernej v Radvanju.

Dekanija Smarje. 25. 26. Šmarje. 27. 28. Sv. Jurij ob juž. žel. 29. 30. Ponikva. **Julij.** 1. Zibika. 2. 3. Sladka gora. 4. Dramlje. 5. Kalobje. 6. Slivnica pri Celju. 7. Sv. Štefan pri Žusmu. 8. Sv. Vid pri Grobelnem. 9. Žusem.

Dekanija Nova cerkev. 10. 11. Nova cerkev. 12. Vojnik. 13. 14. Kapela v bolnišnici. 15. 16. Vitanje. 17. 18. Dobrna. 19. Sveti Martin v Rožni dolini. 20. Črešnjice. 21. Frankolovo. 22. Sv. Jošt na Kozjaku.

Dekanija Gornjigrad. 23. 24. Gornjigrad. 25. 26. Ljubno. 27. Sv. Frančišek v Stražah. 28. Podružnica v Resuljah. 29. Solčava. 30. 31. Rečica. **Avgust.** 1. 2. Mozirje. 3. Luče. 4. Nova štifta. 5. Sv. Martin pri Gornjem gradu. 6. Sveti Mihael pri Mozirju. 7. 8. Nazarje.

Dekanija Ptuj. 9. 10. 11. Ptuj. 12. 13. Kapela v hiralnici. 14. 15. Sv. Peter in Pavel. 16. Sv. Urban pri Ptuj. 17. Hajdinja. 18. Vurberg. 19. Sv. Andraž v Slov. gor. 20. Sv. Lovrenc v Slov. gor. 21. 22. Sv. Marke niže Ptuja. 23. Sveta Marjeta niže Ptuja. 24. Polenšak.

Dekanija Rogatec. 25. 26. Rogatec. 27. 28. Sveti Križ pri Slatini. 29. Sveta Ema. 30. Sv. Peter v Medv. selu. 31. Kostrivnica. **September.** 1. Sv. Florian pod Bočem. 2. Žitale. 3. Sv. Rok nad Sotlo. 4. Stoperce.

Dekanija Vezunica. 5. 6. Vuzenica. 7. Trbonje. 8. 9. Ribnica. 10. Sv. Anton na Pohorju. 11. Vuhred. 12. Sv. Primož na Pohorju. **Dekanija Zavrče.** 13. 14. Zavrče. 15. Sv. Barbara (pri Borlu) v Halozah. 16. Leskovec. 17. Sv. Trojica v Halozah. 18. Sv. Vid pri Ptuj.

Dekanija Šaleška dolina. 19. 20. Škale. 21. Sv. Martin pri Šaleku. 22. Sv. Janž na Peči. 23. Sv. Ilj pri Gradiču. 24. 25. Sveti Mihael pri Šoštanju. 26. Gornja Ponikva. 27. Bele Vode. 28. Sv. Križ pri Bel. Vodah. 29. Zavodnje.

Dekanija Laško. 30. Laško. **Oktober.** 1. Laško. 2. Loka. 3. Sv. Jakob v Dolu. 4. Sveti Rupert nad Laškim. 5. Sv. Jedert. 6. Razboj. 7. 8. Trbovlje. 9. Sv. Miklavž pri Rimskih toplicah. 10. Sv. Marjeta pri Rimskih toplicah. 11. Sv. Lenart nad Laškim. 12. Širje. 13. Jurkloster.

Dekanija Videm. 14. 15. Videm. 16. 17. Brežice. 18. 19. Frančiškanska cerkev. 20. 21. Kapela v bolnišnici. 22. 23. Rajhenburg. 24. 25. Opatijska kapela Trapistov. 26. 27. Sevnica. 28. 29. Pišce. 30. Bizeljsko. 31. Dobova. **November.** 1. 2. Sromlje. 3. Kapele pri Brežicah. 4. Artiče. 5. Koprivnica. 6. Zabukovje. 7. Zdole.

Dekanija Slov. Bistrica. 8. 9. Slovenska Bistrica. 10. Podružnica D. Marije 7 žalosti. 11. Sv. Martin na Pohorju. 12. Gornja Polskava. 13. Spodnja Polskava. 14. Črešnjevce. 15. 16. Majšberg. 17. 18. Makole. 19. 20. Poličane. 21. 22. Laporje. 23. 24. Studenice. 25. Tinje. 26. Sv. Venčesl.

Dekanija Maribor na desnem bregu Drave. 27. 28. 29. Sv. Magdalena v Mariboru. 30. Misijonska cerkev sv. Jožefa. **December.** 1. Misijonska cerkev sv. Jožefa.

2. 3. Kapela usmiljenih sester v boln. 4. Lembah.
5. 6. Ruše. 7. 8. Sv. Lovrenc pri Mariboru.
9. 10. Devica Marija v Puščavi.

Dekanija Maribor na levem bregu Drave. 11. Sv. Križ nad Mariborom.
12. 13. Selnica. 14. Gornja sv. Kunigunda. 15. Sv. Marjeta na Pesnici. 16. Sv. Barbara pri Mariboru. 17. Sv. Martin pri Vurbergu. 18. 19. Sv. Peter niže Maribora. 20. 21. 22. Cerkev šolskih sester. 23. 24. Cerkev sv. Alojzija v Mariboru. 25. 26. 27. D. Marija mati milosti v Mariboru. 28. Sv. Martin v Kamci. 29. 30. 31. Stolna cerkev v Mariboru.

Odpustki:

Vsi altarij v cerkvah, v katerih je presveto Rešnje Telo za češčenje izpostavljeno, so tiste dni, kadar se opravlja večna molitev, privilegirani, in povrh tega se morejo dobiti isti odpustki, ki so podeljeni za 40urne molitev, in sicer:

1. Popoln odpustek vsem, ki prejmejo svete zakramente in nekoliko časa, kakor jim je mogoče, javno izpostavljeno Najsvetejše obiščejo in molijo po namenu svetega očeta.

2. Nepoln odpustek 10 let in 10 kvadranten za vsako poznejše obiskanje Najsvetejšega, dokler je izpostavljeno.

Pridite, molimo ga!

Medtem, ko svet v veselje se pogreza,
ko slastno po uživanju cvetju seza,
naš Jezus v tabrnakelja je sam . . .
Sam mora biti, ker ga ne poznajo,
ker ne vedo, kaj v Jezusu imajo;
zato je zapuščen presveti hram.

Vi, ki poznate Jezusa,
oj pridite, molimo ga!

Kdor ljubi, hoče tudi ljubljen biti.
Težko je, če ljubezni ni dobiti,
če ne priznava se ljubezni dar.
Kdo pa ljubezen Jezusu vračuje?
Kdo ljubi njega, ki se nam daruje,
ki nas je ljubil, ljubi nas vsikdar?

Vi, ki še ljubite Boga,
oj pridite, ljubimo ga!

Prav malo src ljubezen božjo vrača,
z mrzloto svet se od Boga obrača.
Srce presveto znova krvavi . . .
Naš tabrnakelj — Golgota krvava,
tam noč in dan vrši se grehov sprava;
o, koliko naš Jezus tam trpi!

Oj pridite, hvaležna srca vsa,
potolažimo Jezusa!

S. E.

Zakaj nam Bog težave pošilja?

Nekaj časa je že, kar sta „Bogoljubu“ pisala dva bolnika, in se mu potožila, zakaj da nikoli in nič o bolnikih in za bolnike ne piše. Eden mu je celo grozil, da ga bo zaradi tega opustil. — „Bogoljub“ seveda jima tega nič ne zameri; kajti vsak vé, kje ga čevljev žulji, bolnik pa še najbolj.

No, da bi posebej za bolnike pisal, tega ne vidimo pri nobenem listu, torej tudi „Bogoljub“ ni tega storil. Toda kako zrno dobi

tudi bolnik v njem, ki je posebno zanjga velike vrednosti, če bi ga tudi ne zanimalo, kar druge — zdrave — zanima.

Eno take zrnce, drobno pa zlato, je tudi sledeči odgovor na zgorej stavljen vprašanje.

Na to vprašanje je nemški pisatelj Alban Stelc odgovoril kratko pa dobro:

Bog je nekak kipar (podobar), duša pa je kamen, ki ga kipar obdeluje. Bridkosti so dleto in kladvo v roki božjega mojstra. S tem kladvom

in dletom tedaj Bog obdeluje časih kako dušo leta in leta, kakor bi hotel vso razbiti in nič na njej celega pustiti. Pa ne misli tako hudo. On hoče le vse vogle in ostrine odbiti, da na-

pravi iz nje lepo svetniško podobo, ki bo vredna, da bo stala v visokem tempelju ne beškem na vse čase. — — —

Duša trpeča, kaj hočeš več? —

Marijina družba in ples.

(Konec.)

Resnica bo na drugi strani. Marsikak slabši mladenič bo vzel pošteno Marijino hčer, ker plesavke pozna kot slab denar. Dobra žena pa bo naredila dobrega moža. Imamo že skušnje!

„Plešejo vsa ljudstva, samo Slovenec naj bi ne smel“, hitijo dalje zagovorniki plesa. — Več kot tretjina ali morda polovica človeškega rodu ne pozna naših plesov. Saj so pri Kitajcih, Mohamedancih in drugih jutrovih narodih ženske popolnoma ločene od moških v vsem javnem življenju. In samo Kitajcev je okrog 400 milijonov.

„Plesali so tudi svetniki“, se zopet čuje. — Svetniki so bežali pred plesom. Sveti Alojzij se je skrivil v skriven kot, je pokleknil na trda tla in je molil ko so drugi plesali. — Sv. Elizabeta se je zaradi visokega stanu včasih morala zoper svojo voljo udeležiti domačega plesa po tedanjih šegah. Po prvem plesu je rekla: Za ta svet je dosti enkrat, drugih se zdržim iz ljubezni do Kristusa. Sv. Adelajda je po plesu vezla in šivala svoj mrtvaški prt, da bi ji ples ne škodoval. — Sv. Frančišek Saleški svetuje imenitni gospej, ki je tudi morala iti plesat zavoljo drugih, naj pred plesom in po njem premišljuje večne resnice, naj se na ples pripravi s spodobnostjo, resnostjo in dobrim namenom, da se ji ples ne priljubi. „Ker je to kratkočasenje navadno nevarno, zato se ga je treba vdeleževati z veliko previdnostjo.“ Učeni Bourdalone trdi, da so bili svetniki in cerkveni

učenjaki vseh časov zoper ples, posvetnjaki pa zanj. Med katere se hočeš ti prištevati?

„Ples je bil vedno na svetu, čemu ga preganjati?“ — Tudi plevel je bil vedno na svetu, pa ga vendar še vedno plevajo; tudi pijančevanje je bilo vedno na svetu, pa je vendar še vedno na slabem glasu.

„Plesa ne odpravite.“ — Čemu vam potem stoje lasje po koncu iz straha pred strogostjo Marijinih družb? Žal, odpravili ga res ne bomo a zatirali ga bomo, kakor zatiramo hudo nagnenje s tem, da oznanjujemo z a t a j e v a n j e.

„Ples je mladostna potreba, podpira zdravje. Neusmiljeno je, mladini ne privoščiti tega veselja.“ Tako in podobno se potegujejo za ples.

Če je ples v Marijini družbi izključen, se s tem ne godi človeški naravi nikakršna krivica. Ples ne spada k človeškim potrebam. Telesu ni potreben. Ali nima zlasti kmetsko ljudstvo dovolj telesnih vaj pri svojih trudapolnih težkih delih, da se ni bati, da bi mladini zastajala kri po žilah?

Še več. Ples je telesu škodljiv. Marsikak mladenič in dekle sta našla na plesu kal neozdravljive jetike. Koliko mater je ples spravil v bolezen! Plesavec v nezmernem razveseljevanju ne čuti, kako zlorablja telesne moči. Zlasti škoduje bolj slabotnim, premladim in neutrujenim osebam tako velik napor. Kolikokrat je že na plesu kdo padel mrtev na tla zadet od kapi. Kako pa tudi plesavcem gori z obličja, kako so premočeni do kože. Koliko se

jih prehladi vsled mrzlega zraka in pijače ali na vozu proti domu. Pri katerem kmetskem delu srce tako močno bije, kakor na plesu? Zlasti trpe uboga dekleta. Mladeniči počivajo. Plesavka pa je komaj z enim doplesala, že drug steguje roke po njej. Nič boljše, če ne še slabše je na svatovščini. Je li čudo, da si pripleše kaka mlada deklica srčno napako, ali vnetje možganov, da ni nikdar več zdrava, ali da leže v prezgodnji grob. Zgledov je dosti!

Ples ni pravo razvedrilo po težkem delu. Ali naj bo razvedrilo, če mora mladenič, ki je cel dan travo kosil, ali še celo seno nosil, slednjič še po podu skakati, ko ga že vse kosti bole? Kako težko delo je proso meti ali tretji, kako je že človek potreben počitka in zdaj mora še plesati, „da bo rajše proso rastlo in lan“.

Ples je za spočite in presite ljudi, zato je med ljudstvom pregovor, da človek ne pleše, če ni malo pijan. Slišal sem priletnega moža reči: Med vsemi deli na svetu ga ni bolj zaničnega nego ples!

Ali je torej Marijina družba do mladine neusmiljena, ker ji brani plesati?

Marijini otroci se na poseben način Mariji posveté in si jo izvolijo za svojo gospo, zavetnico in mater. Sklenejo posnemati jo v čednostih, prizadevati si za lepo krščansko življenje in popolnost.

Kako se vjemata ples in Marijina družba? Saj pravi sv. Ambrož: „Dekle, ki ples ljubi, ne ljubi čistosti.“ In mladeničem pravi kardinal

Bellarmin: „Nič ni tako škodljivega kot ples. Če se more slama vreči v ogenj, da bi ne zgorela, potem bo mogel tudi mladenič plesati z dekletom, da bi ne gorel od nečistega ognja“. Samo v krajnem slučaju, v posebnih okoliščinah sme voditelj udom Marijine družbe dovoljiti, da gredo na ples, n. pr. na svatbo, pa tudi takrat le po dnevu, in seveda le, če so povabljeni in nekako siljeni po okoliščinah, da se ga udeleže. Sicer pa velja, da naj so v Marijini družbi plesi po krčmah in zasebnih hišah brezpogojno prepovedani; taki plesavci naj se po enkratnem opominu, ako ni izdal, izključijo. Tako je bilo sklenjeno na shodu voditeljev Marijinih družb dne 22. aprila 1904. v Ljubljani. Kdor meni, da brez plesa ne more živeti, mu Marijina družba tega ne more ubraniti, samo iz družbe naj prej izstopi, ali pa naj se vanjo ne vpisuje, če nima toliko ljubezni do Boga in Marije, da bi žrtvoval zanični ples, ali z drugo besedo, če ples višje ceni, nego ljubezen božjo in Marijino.

Marijini družabniki morajo delovati apostolsko za zboljšanje krščanskega življenja, morajo z besedo in z dejanjem kazati drugim pot po besedah sv. Pavla: „Posnemavci moji bodite, kakor sem jaz Kristusov.“ Ples se pa s pobožnostjo približno toliko vjema, kolikor kuhinjska cunja z lepoto in snažnostjo. Pobožnost ni mogoča brez zatajevanja, ples je pa smrt zatajevanja. „Ples je kuga čednosti.“ (Sveti Krizostom.)

A. Jemec.

Za naše fante.

Beseda našim fantom.

Fantje od fare, danes pa z vami eno besedo! Z vami se imamo marsikaj pogovoriti. Vi ste nam namreč sami začeli pisati. Ne le, da nam je že mnogo fantov poslalo dopise o življenju iz svoje župnije, celo sestavke in povestice, ki se nimajo tiskati le tam zdej z

drobnimi, ampak tukaj spredaj s temi-le večjimi črkami, nam je že par mladeničev poslalo. Takó je zgodbica, ki jo boste danes kmalu tam zadej brali, izpod mladeniškega peresa. Kje jo je izvedel, bogsigavedi. To je čudno, kako more on vedeti, kaj se tam gori v Lincu

godi. Ampak nam to nič mar. Izmisli si je gotovo ni. — Da nas je to veselilo, nam ni treba šele posebe praviti.

In to nas je pripeljalo na misel, da bi ne bilo napačno, če bi se mi v „Bogoljubu“ z vami še posebe kaj pogovorili. Zato smo že zadnjič na platnice zapisali: „Za fante se bomo zanaprej še bolj pobrinili.“ Kajti fantje imajo — kakor pravimo — posebne „bolečine“, to se pravi: posebne želje in posebno veselje, ki ga noben drug človek ne razume. Kaj razumejo n. pr. stare ženice o tem, zakaj da fantje tako radi časih malo poskočijo, zavriskajo, se radi malo postavijo, „krivce“ nosijo in kar je drugega takega imenitnega. Stara ženica je vesela, če ima svoj kofetek, s katerim se malo „potrošta“, da pri njem nekoliko pozabi težav tega življenja, in star možiček je zadovoljen, če more svojo fajfco v miru žuliti; kar pa mlado kri veseli, to ga je že davno minulo, zato tudi ne razume več tega, kar mladi hočejo in potrebujejo. Tudi dekleta, četudi mlada, imajo čisto drugačno „štavt“, kakor časih pravimo, kot pa fantje. Kar se fantu časih prav podá, bilo bi večkrat za dekleta grdo, ali vsaj čudno: Kakor nam pri dekletu nad vse dopade ponižnost, tako pa fantu ne zamerimo, če se malo postavi, samo da se za — prave reči! Fantje torej so nekaj posebnega. Zanje tudi ni vsaka reč koj dobra; niso tako brž zadovoljni. Zato morajo tudi v „Bogoljubu“ svoj koticček imeti. Vidite, in tale koticček bo vaš, fantje!

Sicer je v „Bogoljubu“ časih velika zadrega ali drenj. Spisi so eden drugemu na potu in se kregajo med seboj, kdo bo drugemu prostor napravil. In urednik, ki ima komando nad vsemi temi prepirljivci, je sam časih v veliki zadregi, komu bi prav dal in katerega bi drugim na ljubo za enkrat odrinil. Le s težkim srcem mora zdaj tega, zdaj unega pod kap postaviti, ker v hiši ni dovolj prostora. — Pa ne smete misliti, da ima „Bogoljub“ toliko pomočnikov, ki ga tako zalagajo z raznim blagom (razven dopisov), da ga hočejo ž njim kar zadušiti. O, to bi se hudo zmotili, ko bi tako mislili! Ljudje — in tudi taki, ki bi to lahko vedeli — večinoma še ne vedó ne, da je treba za časnik kaj pisati in truditi se;

mislijo, da se to kar samo naredi; kakor tisti, ki se za mizo vsede in govori: Miza rihtaj se! — Torej ne zaradi tega je zadrega, kakor bi „Bogoljub“ ne vedel kam z doposlanim blagom, ampak zato, ker bi ta, ki na mizo na pravlja, rad kolikor mogoče vsem ustregel. Kajti ljudje imajo strašno različne okuse: Ta ima rad kislo, uni bolj sladko; tretji bi rad malo popra, četrtemu je premalo slano; ta zopet bi rad imel bolj čisto, uni bolj zabeljeno, a drugemu zopet zabela škoduje. Zdaj pa pomislite, kako naj se jim ustreže, če se jim prinese na mizo le v eni skledi! Saj nas razumete! Na primer: Pobožne duše najprej zaželé in pogledajo, če je danes odprta „Šola krščanske popolnosti“; in če ni, jih prime že sveta nevolja, ali tiste, ki se znajo bolj zatajevati, vsaj — žalost. Tukajle nam pa danes en goreč gospod piše, da to ni za „Bogoljuba“, ampak rajši kaj bolj veselega, da bodo ljudje rajši brali. — Urednik si pa misli: vsakemu nekaj, da kolikor mogoče vse zadovoljim. Torej zaradi tega je zadrega v „Bogoljubu“, ker bi rad prinesel vsakega nekaj, da bi vsem ustregel. Kaj ne, al' je neumen, če misli, da bo to dosegel!

Torej, če je v „Bogoljubu“ že sedaj zadrega, kako hočete sedaj odpreti še poseben koticček za fante? To bo pa šlo tako: S kololci se bomo krepko uprli, da bomo razrinili druge reči narazen, pa — bo narejen prostor za fante. Le vrjemite, malo prostorčka se še vedno dobi, če se ravno hoče. Recimo, če pride kak krepak fant, ki se mu je malo zakasnelo, v cerkev, ki je že do zadnjega koticčka nabasana, toda fant, pošten kakor je, neče stati tam zunaj med žganjarji in čikarji, tisto izvoljeno družbo, ki je veselje in dika vsake fare, — kaj stori? Gre, pa porine enkrat na desno, enkrat na levo, in — prostor je dobljen. Za enega se še vedno dobi prostor, če je še tako nabasano. No vidite, tako bomo tudi mi napravili! Za fante se bo že še dobilo malo prostora. Da, za fante prostor mora biti! Toliko naj vam bo dosti za danes, dragi moji mladi prijatelji. Marsikaj vam bi še koj danes radi povedali; toda dečko, ki nam je poslal prihodnjo povest, že komaj čaka, kdaj bo prišla na vrsto. Poslušajte jo torej!

Mati, predobrotljiva Devica Marija, vas je poslala!

Zgodba.

V nekem malem gorskem gornjeavstrijskem mestu je umrla pred nekoliko leti stara ženica, o kateri so ljudje pripovedovali tole: Ta ženica je imela sina, katerega je prav pristržno ljubila, pa tudi Karel — tako namreč se je imenoval nje sin — je kazal pravo otroško ljubezen do nje. Bil je zelo nadarjen in priden fantič. Ko je bil star 16 let, dobi v svojo in materino veselje službo v neki tovarni v Lincu. Ko je prišel dan odhoda in ločitve, ga mati objame ter mu reče: „Otrok moj, ti ljubiš in častiš presveto Devico Marijo. Ne pozabi, da še nikogar ni zapustila, kateri je k nji pribežal in pri nji pomoči iskal. Ali mi obljubiš to, Karel?“ „Obljubim vam, mati“, reče ginjen, ko ji roko poljubi, in — odšel je v novo domovino.

V novi službi se je čutil Karel presrečenega. Pisal je materi v začetku pogosto. Pozneje pa so izostajala pisma zmirom bolj in bolj, tako da so končno popolnoma prenehala. Od Karla ni bilo nobene vednosti več: mati je jokala, molila, čakala, pa vse zastonj. Naenkrat pa pride brzjav. S tresočimi rokami ga odpre vsa solzna in s težavo prebere malo besedi „Pridite hitro, vaš sin vas želi.“ Z neznansko hitrostjo se odpravi na pot in čez 24 ur pozneje bila je že v Lincu. Hitela je v stanovanje svojega otroka. Vratar jo hoče ustaviti, ona pa leti kakor besna čez stopnice navzgor. Pri durih njenega sina pa stojita dva gospoda, katera ji hočeta vstop zabraniti. Pa zastonj,

ona s silo odpre vrata ter vidi svojega sina vsega bledega, prepadenega, težko bolnega ležati v postelji. „Mati, mati“, zavpije Karel, med tem ko se ji oklene okolu vratu: „jaz sem molil k Mariji, in ona je, ki vas je poslala. Hitro, hitro po spovednika!“

Karel je bil v slabem stanu; obiskoval je pogosto slabe družbe, ljudi brez vere in brez Boga, postal je prostožidar in zaprisegel, da hoče živeti in umreti brez Boga. Medtem pa je nevarno zbolel. Spoznal je, da se mu smrt bliža hitrih korakov, spoznal, da je kristjan in prosil za spovednika. Pa dva njegova prijatelja, skoz in skoz brezbožna, sta se kot satanska straža postavila pred njegove duri ter tako duhovnu dohod zabranila. V tem obupnem stanu spomni se Karel zadnjega opomina svoje matere in besede molitve: „Spomni se, premila devica Marija“ mu pridejo na ustnice; ponavljal jih je neprenehoma z velikim glasom. Neka mlada gospa pa ga je ravno mimogrede slišala in vstopila v tem času, ko ravno onih dveh straž ni bilo pričujočih. Ko ji je Karel svoje stanje razodel, se odpravi takoj to brzjavno naznanit njegovi materi. To je povzročilo, da je mati še o pravem času prišla k svojemu za smrt bolnemu sinu. Kmalu je prišel duhovnik, ga spovedal, mu dajal srčnost in zaupanje. Še dva dni je ostala mati pri njem. Zadnji dan ji zašepče na uho: „Mati, častite, slavite in hvalite premilo Devico Marijo; ona sama vas je poslala!“ Trenutek pozneje je umrl

Nič manj kot 43 veselic

je bilo v Ljubljani ene same soboto in nedeljo v tem predpustu. Koliko torej cel predpust! In koliko po drugih večjih mestih, deloma tudi po malih, po trgih in nekaterih vaseh! Koliko torej vsega skupaj! O kako je vendar lušno na svetu. Veselje na desni in levi, veselje vsepovsod. In pa denarja, denarja, koliko mora biti! Potem pa svet toliko teži o slabih časih!

Kaj mislite, dragi bravci, ali naj zavidamo vse te veseljače in plesavce, mi, ki se tudi predpustom bolj pusto držimo in nismo bili še na nobenem balu? — Nastopna pesnica nas nekoliko drugače pouči. Ž njo sicer nikakor nočemo vseh predpustnih veseljačev in norcev v pekel obsediti — Bog varuj! — a pesnica ima vendar v sebi živo resnico. Čujmo jo torej!

Dve poti.

Popotnike gledal
na potih sem dveh,
po stanu in noši različne.
Sem videl jih mnogo,
ki ljubijo greh,
sem videl pa tudi pravične.

Sladnostim vdani
hitijo odtod
po cesti široki in gladki;
a v morje ognjeno
peljá jih ta pot,
njih dnevi veselja so kratki...

Izvolijo drugi
si trnjevo pot,
ti s križem so vsi obloženi;
ti niso častivci
minljivih dobrot,
njih smoter je raj zaželjeni.

Po trnjevi poti
bom hodil sedaj,
zveličavni križ bom poljubil.
Zato bo pa Jezus
poklical me v raj,
kot ženin bo dušo mi snubil.

Br. Gervasij.

Dobro gospodari . . . Kdo? Kralj alkohol!

Kákov kralj pa je to? To je kralj pijan-
cev. Alkohol namreč je tista skrivna moč v
pijači, ki jim zleze v glavo, da se jim svet
suče okoli kakor „ringelšpil“; ki jim zleze
med noge, da se jim zapletajo; ki jih pahne v
graben, v sneg ali v lužo, kar je že pri roki,
da se ondi odpočijejo od težav tega življenja.

V zadnjih štirinajstih dneh so zopet samo
na Kranjskem trije slučajni nagle in

nesrečne smrti v pijanosti. Manjše ne-
sreče, kakor pretepi in kar je drugega, se pa
sploh ne dajo šteti. O njih časniki poročajo
skoro vsak dan. — Da na Štajerskem ni dosti
boljše, kaže nam dopis iz Vurberga tam zadej
v „Bogoljubu“.

Slovenci, le pijmo ga! Na zdravje naše
domovine — ki ima take vrle sine!

Iz življenja rimskih ubožcev.

(Piše Silvin Sardenko v Rimu.)

„Neve.“

„Neve, neve, neve!“ „Sneg, sneg, sneg!“
je klicala rimska deca od samega veselja in
začudenja. Seveda zanjo so bili snežci le redki
romarji, ki priplavajo od zgoraj obiskat rimske
cerkve, zvonike in kupole. Ali jaz sem ga po-
zdravil kot starega znanca iz domovine in
zdelo se mi je, da sem naenkrat bliže doma . . .

Lahno je padal in kakor tajen šepet je
poljubljal kamenita tla. A bilo mu je pretrdo
in izginitil je . . .

Kako si srečen, ti lahkokrili sneg, ti beli
sen rimske narave, da moreš izginiti! A koliko

siroti hodi po tem kamenitem tlaku; trda so
tla tudi njim — a izginiti ne morejo, dasi bi
rade . . .

„Vento tramontano.“

Odšel sem mimo vogla visoke hiše in mrzel
gorski sever „vento tramontano“ je potegnil
za menoj. Kako si čuden, ti ostri brat ledene
sestre burje! Saj vendar veš, da pravijo: južno
rimsko podnebje je toplo in jasno; kako si
zašel semkaj?

„Kjer je obilo bede, moram biti tudi jaz,
da je siromaštvo popolno“, in z rezkim pišem

je zapihal po ulici naprej. Gospe so se zavile v dragocene tople ogrinjalke, gospodje so se stisnili v težke gorke kožuhe, a sirote v raztrganih, pajčevinastih krilih so se stresle kakor travne bilke, ko izpodjedava črni krt zemljo pod njimi...

„Patre mio, fame!“

Tibera jezno vali umazano-zelene valove mimo „Angelskega gradu“. Cesar Hadrijan si je sezidal ta grad kakor velikanski nagrobni spomenik, da bi pač spomin nanj nikdar ne umrl. Pretekla so stoletja... Vrh gradu se dviguje kip nadangela Mihaela, grad je postal vojašnica — a ime „Hadrijan“ hrani samo še zgodovina v zaprašenih listinah. Le nekaj še živi kakor takrat, živi vedno enako življenje: siromaštvo. Kakor so nekdanj todi postajali in prosili ubožci, tako prosijo še dandanes: „Patre mio, fame!“ Lačen sem, oče, lačen sem! Ali ena razlika je vendarle med nekdanjimi in sedanjimi ubožci. Nekdanji so kleli svojo bedo, sedanji jo mirno trpe. Vrh gradu pa se dviga kip nadangela Mihaela. Vse vidi: gleda proseče sirote, kakor tudi one, ki gredo hladno mimo njih s svojo srečo. Vse vidi — in pride čas, ko bo vse na tehtnico položil in pretehtal in marsikom bo veljalo: Fares — prelahek si najden.

Dva bisera.

V Rimu v nemškem kolegiju „Anima“ so že pred mnogimi leti ustanovili „Vincencijevo društvo“ za uboge nemške in avstrijske podanike, ki živijo v večnem mestu. Dan za dnem dohajajo na društvo prošnje za pomoč iz stiske. Danes je prišla ta - le prošnja: „Velečenjeni društveni odbor naj mi milostno oprusti, da se še doslej nisem osebno zglasila pri njem, kakor mi je bilo naročeno. Nimam obleke, vso sem zastavila. Prosim: naklonite mi podporo kakih 10 lir, da si rešim svoje blago.“ Odbor

je poslal nekoga v zastavnico po obleko. Nekoliko perila in črno, že obnešeno krilo, pa še nekaj: zadnji spomin za rajno mater — zlati uhani. Z velikim veseljem je vsprejela ubožica svoje zastavljene reči. Obleko je oblekla — a uhane je poljubila, ne iz nečimernosti, marveč iz hvaležnega spomina na blago mater. V uhanih sta se svetila dva bisera, a v sirotinih očeh tudi dva — kakor dve solzi: Ena je žarela rajni materi, druga pa usmiljenemu „Vincencijevega“ društvu.

Čemu, mati?

Na nekem trgu stoji visok steber s kipom sv. Petra. Nedavno je bil skoraj ves trg poln radovednega ljudstva. A sicer ni bilo vrišča in hrupa kakor navadno, čul se je le neki sirov glas in žalosten jok. Kmalu sta se pokazala izmed množice dva mestna stražnika in sredi med njima neka raztrgana žena, ki je držala v svojem naročju komaj enoletno dete. Stražnika sta suvala ubogo stvar sedaj od leve, sedaj od desne, ker se jima je ustavljala, kolikor so pripuščale nje slabotne moči. Dete pa je plakalo in plakalo. Ni sicer umelo bridkega položaja — a sirovi obrazi in glasovi so mu napolnovali mlado srce z neznosnim strahom. Oči so tako žalostno gledale v mater, kakor bi hotele prašati: Kaj ti hočejo huđega storiti? Kaj si jim žalega storila, mati? Tvoja roka da bi mogla kaj žalega storiti, ko zna le pobožati? Tvoja usta, da bi mogla kaj bridkega reči, ko znajo samo poljubljati? Tvoje srce, da bi se moglo komu vnemilostiti, ko zna samo ljubiti...?

Mati pa se je natihem jokala in šla je, ker je morala, z detetom — v ječo.

A čemu, mati?!

Tihò bodi, dete moje, le tiho! Zaradi neusmiljenih ljudi, ki zapirajo sirote zavoljo gržljaja kruha, a nepoštene mogotce sprejemajo v palače kakor vrle in visoke goste!...

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. V Radomljah pri Kamniku se je naselil č. g. župnik v pokoju Janez Teran, ki je bival v Repnjah. Č. g. Tomaž Varl, kaplan na Raki, je postal župni upravitelj ravnotam; č. g. Leopold Kolbezen, kaplan v Fari pri Kostelu, je postal kaplan v Cerkljah pri Kranju.

Umril je 15. t. m. preč. g. Martin Poglačar, zlatomašnik, častni kanonik, konzistorijski svetnik in bivši knezoškofijski kancelar. Rojen je bil v Cerkljah pri Kranju, služboval je kot beneficijant v Idriji, kot kaplan v Polhovem Gradu, kot knezoškofijski kaplan in od l. 1867. kot kancelar do l. 1898. Svetila mu večna luč!

Presvitli gospod knezoškof ljubljanski se je mudil pretečeni teden v Mariboru, na otoku Krku in pa v Zagrebu. Obiskal je ondotne škofove. Katoliški list „Hrvatstvo“ je prinesel novico, da se je naš presvitli razgovarjal z nadškofom Posilovičem o tretjem slovenskem katoliškem shodu. Pet let je minulo od drugega, torej je umevno, da se pripravlja tretji. O tem, kdaj in kako se bo vršil, pa še ni nič določenega.

Šestdesetletnico mašništva je obhajal 20. t. m. v Novem mestu veleč. gosp. kanonik Jožef Hočevar. Huda bolezen v nogah ga je ravno pred devetimi leti položila na bolniško posteljo, sicer je pa 83letni starček še vedno čvrstega zdravja in jasnega spomina. Bog ga ohrani še mnogo let!

Katehetski shod se je vršil te dni na Dunaju. K temu shodu sta odšla iz Ljubljane gg. dr. Pečjak in Levičnik, iz Kranja g. dr. Perner, iz Idrije g. katehet Oswald, iz Smarja pri Ljubljani g. dekan Trček.

Naznanilo častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Po noči med 2. in 3. suš-

cem bodo možki molili presv. Rešnje Telo v cerkvi s v. Jakob a. Molila se bode 3. ura: Počeščenje božjega Srca Jezusovega. Po noči med 6. in 7. sušcem t. j. tisto noč med pustnim ponedeljkom in torkom, bodo izvanredno molili možki Najsvetejše v stolni cerkvi svetega Nikolaja in sicer 30. ura: Spravne molitve. — K tej uri, ki se bode darovala v spravo za premnoge grehe, storjene v pustnih dneh, se uljudno vabijo vsi krščanski možje in mladeniči, da se češčenja prav v obilnem številu udeležite.

* * *

Aleksandrija, 4. jan. 1905. Naša „kršč. zveza Slovenk“ je zgubila prvo društvenico, nepozabno Jožefo Čopič iz Lokovice. Dvodnevna huda bolezen pograbila jo je vsem nepričakovano. V torek, 27. dec. je še zdrava prejela svete zakramente, v četrtek smo jo že pokopali. Pokojna je služila v Gorici, Port-Saidu in v Ramlah. Vseskozi poštna in zelo pobožna je hodila vsak teden k spovedi in bila je nenavadno vesele narave. Spoštovali so jo vsi, ki so jo poznali, posebno je pa imela lep ugled pri tovarišicah. Koliko jih je ona pridobila s svojo ljubeznivo zgovornostjo za čednostno življenje in jih obvarovala padca. Kako zelo so jo zato ljubile tovarišice, je pričal lep pogreb: Poleg mnogo društvenc je prišlo k pogrebu tudi obilo Slovenk in nekaj Slovencev. Dve društvenci sta nesli krasen venec. Na pokopališču sem jo priporočil vsem navzočim v posnemo in molitev. Vživaj prva naša društvenica zdaj v pravi domovini večni mir!

P. Benigen.

Iz Rovt na Notranjskem. Pred praznikom lurške Matere božje (11. febr.) smo opravljali devetdnevnicu v podružnici sv. Hijeronima na Petkovcu. Na ozaljšanem velikem oltarju je stal lep kip lurške Marije. Zjutraj pri sveti maši so ljudje glasno molili rožni venec in litanije Matere božje.

Zvečer ob 5. uri je bil kratek govor o lurških prikazovanjih in pete litanije. Vsak dan je bila cerkev polna pobožnih Marijinih častivcev. Prav goreče smo priporočali vseh devet dni Mariji neko mlado, bolno ženo. Na praznik lurške Matere božje po sveti maši smo še prav posebno molili za našo bolnico. Nato jo je šel obhajati domači gosp. kaplan. A glejte čudo — usmiljeni Jezus jo je ozdravil. Dve leti ni mogla hoditi, 11. svečana po prejetem svetem obhajilu je z lahkoto vstala in hodila po sobi. Drugi dan, v nedeljo, je že prišla k sv. maši in je med sveto mašo lahko klečala. Sedaj hodi in ne čuti več nobenih bolečin. V nedeljo, 19. svečana, je bila v farni cerkvi ob 10. uri zahvalna služba božja in cela fara se je ta dan Mariji lepo zahvalila za milost, katero je ona izkazala tej ženi.

Iz Škofje Loke. — Mali pred Jezusom. — Dne 28. jan. bila je sv. maša po pravilih sv. Detinstva za otroke. Pri maši so pele same male učenke iz prvega razreda štiri razne lepe otroške mašne pesmice. Po maši je gospod katehet blagoslovil po obredu za to bratovščino vse šolske otroke, ki so prišli k tej ljubeznjivi pobožnosti. Tudi zelo veliko ljudi je bilo videti v cerkvi. — V dekliški Marijini družbi vlada sedaj po misijonu nov duh, novo življenje. Mnogo se jih je oglasilo za sprejem in se še oglašajo. Mnogo slabih pa je bilo zadnje čase izključenih. Kakšne so bile te, pokazala je jedna. Tožila je našega vnetega voditelja zaradi razžaljenja časti, ker je njeno mater poklical k sebi, in ji povedal, kakšne stvari govore ljudje in šolski otroci, ki so bili pri njej na stanovanju. Lepo je bilo videti: hči toži, mati pa priča; duhovnik pa se obsodi, ker govori resnico in ker mora skrbeti za tuje otroke, ki so po stanovanjih, da jih drugi ne pohujšujejo. Sicer pa ne trpi vsled tega gospod katehet pri treznomislečih nič na ugledu. Vsi se zgražajo nad tako obsodbo, vesele so je le odpadnice. Nauk naj nam bode ta: varujmo se odpadlih članic; te so najhujše sovražnice naših družb. — V predpustnem času je pri nas polno plesov. Slabi ljudje in slabi krčmarji se jeze, ker jim manjka deklet za ples. Čast dekletom, ki ne gredo v take sprijene družbe! — Pri shodih od sedaj naprej oddajamo listke, na katerem vsaka zapiše poleg

imena tudi, kdaj je šla od zadnjega shoda k spovedi in kolikrat je molila urno molitev. — Op. ured. Č. g. katehet si je zaslužil veliko hvaležnost, da je v loški družbi malo pometel. Če je vsled tega moral malo trpeti, toliko večja čast!

Kostanjevica na Krasu. Od 7. do 15. januarja t. l. se je v naši duhovniji prvokrat obhajal sv. misijon. Vodili so ga preč gg. misijonarji lazaristi: Nežmah, Flis in Dobršek iz Ljubljane. Naše ljudstvo je z izredno vnemo hitelo vsak dan v cerkev poslušat prekrasne govore; prostorna cerkev je bila zlasti zadnje dni vedno natlačeno polna; ker so prišli prav mnogi tudi iz sosednjih duhovnij. Domačini so vsi brez izjeme prejeli sv. zakramente, prav mnogi celo po dvakrat, in obhajanih je bilo dober tisoč. Prav veličastna je bila sklepna procesija z novim, umetno izdelanim misijonskim križem; podoba Kristusa je zares ganljiva. Ljudje ne morejo pozabiti dobrih gospodov misijonarjev. — Naša cerkev je dobila pred kratkim tudi prav lepo podobo presv. Srca Jezusovega. Slika nam je oskrbela gospa Hofbauer v Ljubljani.

Gozdanje na Koroškem. Grozovit trn v peti našim liberalcem in razuzdanim mladeničem je naša Marijina družba. S peklenko hudobijo so se vrgli na gosp. župnika, češ, le po njem, da se bo enkrat naveličal, ter šel iz Gozdanj in ž njim tudi Mar. družba. In stavili so: en sodček piva vsakemu, kateremu se posreči (!!) zapeljati kako družnico! Prihodnji mesec imamo skupno obhajilo pri sv. misijonu v Logivasi.

Na Vurbergu pri Ptujju so letos trije po vrsti umrli neprevideni. Prvi je umrl nenadoma na potu, ko so ga peljali na Ptuj v bolnišnico. Zadel ga je mrtvoud. Druga je menda večkrat pila na jezo. Zadel jo je mrtvoud. Živela je sicer še nekaj ur, a ni se mogla nič ganiti in nič govoriti. Tretjega je zadela srčna kap. V par minutah je bil zdrav in mrtev. Neizmerno je ljubil pijačo, katera ga je tudi neprevidenega na drugi svet spravila. Še prejšnji večer ga je imel v glavi. Tak je pijanca žalostni konec, potem pa naj še kdo reče, da žganje nič ne škoduje.

Krasno je bilo v Stari Oslici 27. januarja. Adorirala je vsa fara cel dan. Vedno je bilo polno molivcev presv. R. T. Posebno lepo je bilo, ko so molile ure Fužinke, Podgorke in domačinke in obe šoli, vsak svojo uro. Vmes so celi

dan neutrudljivo prepevale cerkvene pevke — zastonj. Vsa čast Bogu in Osličanom pri tem mrazu in potih! Vedno je bilo 50—100 častivcev sv. Rešnjega Telesa. Možje so se skazali in fantje.

Iz Šmihela pri Novem mestu se nam poroča: Preteklo leto 8. decembra je naša mladeniška Mar. družba slovesno praznovala 50 letnico v čast „Brezmadežni“. Isti dan so vsi člani Mar. družbe skupno prejeli sv. zakramente. Popoldne je imel g. župnik slovesen govor za mladeniče. Nato so mladeniči ponovili posvečenje, in na novo je pristopilo v družbo 25 mladeničev. Družba šteje 130 mladeničev. Bog daj, da bi bili vsi stanoviti in res vzornega vedenja! — Iz dekliške družbe pa naj to-le omenim: 21. januar je bil zanjo kakor slovesen praznik. Ta dan je naša mnogoštevilna dekliška družba praznovala god svoje druge patrone, svete Nežce. Zato so imela dekleta slovesno mašo z nagovorom in prejela skupno sv. obhajilo. Ganljivo je bilo to, da so pri sveti maši pela dekleta po celi cerkvi. Zanimivo je tudi to, da je v dveh letih že devet članic šlo k usmiljenim sestram. — Naročnikov in naročnic pa ima „Bogoljub“ pri nas že 45, pa jih bode še več.

Od sv. Marka niže Ptuja smo prejeli dolge dopise v čast in zahvalo odišlemu kaplanu, častitemu g. Kramaršiču. Dotični dopisniki in imenovani gospod sam nam bodo (z ozirom na to, kar smo pisali zadnjič na platnicah) že oprostili, ako ne moremo prinesiti vseh teh dopisov. Njih števililo in dolgost povesta sama dovolj. Markovčanom samim je v čast, da goje tako hvaležnost do svojih duhovnikov.

Iz Komende. Zopet smo razvili žalovalno zastavo. Dne 30. nov. 1904. smo spremili truplo umrle Marijine hčerke k večnemu počitku, Marije Lah, iz Klanca. Ranjca je zaslužila s svojim lepim in pobožnim življenjem, da se ji postavi skromni spominek v našem bogoljubnem listu. Vidite ljubezen do staršev! Bilo je sredi julija preteklega leta, ko se je oče te hčerke poslavljaj od sveta, ko je zdravnik zadnjikrat obiskal njenega očeta in so ga mati vprašali, kako bode kaj z njim, in zdravnik je izjavil, da ni upanja, da bi ozdravel. Ranjca se je te besede tako prestrašila, da ji je strah povzročil skozi 14 tednov mučno bolezen, in dne 28. nov. je vsa srečna mirno v Gospodu zaspala. Ker je zelo vestno izpolnovala

družbena pravila, je bila mnogo obiskovana v boleznih od svojih sester. Marijine hčere so jo občudovale, odkod toliko potrpežljivosti, ki je zelo skeleče bolečine tako potrpežljivo prenašala. Med molitvijo in petjem smo jo izročili v naročje materi zemlji. Še to: Mladenči in dekleta, ne ustrašite se javno pokazati, da ste otroci nebeške Matere! Kadar gre duhovnik ponoči s sveto popotnico k bolniku, je lepo, da spremljate Jezusa z gorečimi svečami k bolniku. — Le pogumno naprej!

Iz Olševka nad Kranjem. Enajsti dan novega leta imeli smo pri nas celodnevno čiščenje sv. Rešnjega Telesa. Zares, to je bil dan, ki ga ne pomnijo starčki. Že poprejšnji dan se je nanzanjalo z glasnim pritrkavanjem, da bo prihodnji dan slovesni praznik za Olševsko vas. Notranjščina cerkve bila je zelo okičena, ob 6. uri zjutraj je bilo izpostavljeno presveto Rešnje Telo, potem je sledila slovesna sv. maša. Ljudje so celi dan kar trumoma hiteli v božji hram. Ganljivo je bilo videti, kako so postavni možje in krepki fantje pripogibali kolena in navdušeno peli in molili sv. rožni venec cele ure pred Najsvetejšim. Drugo uro si zopet čul petje mladenk, izročevaje se Jezusu, naj bi jih ohranil v družbi svoji in Marijini. Zdaj pa so prihitevali otroci, proseč ga, naj bi bil vedno njih voditelj skozi življenje. Nato pa si videl prihajati žene in matere z mnogobrojnimi prošnjami. Ob 5. uri popoldne pa so bile slovesne litanije in zahvalna pesem. Ljudje pa so se le težko in počasi odpravljali iz božjega hrama, trdeč med seboj, da je ta dan le prehitro minul.

S Krke. Zavladalo je zopet novo društveno življenje v naši dekliški in fantovski Marijini družbi, odkar so prevzeli novodošli č. g. kaplan vodstvo družb v roke, ker preč. g. župnik v svoji visoki starosti ne morejo več tega voditi. Marijino jubilejno leto smo proslavile Marijine hčere s tem, da smo skupno poromale v procesiji v Zagradec. — Dne 8. decembra smo zopet obhajali kolikor mogoče slovesno naš glavni družbeni praznik s skupnim obhajilom; popoldne tega dne pa so sprejeli preč. g. kanonik Kajdiž po ljubkem nagovoru na novo 30 deklet in 8 fantov v Marijino družbo. Dne 4. januarja t. l. pa nam je vzela iz naše družbe nemila smrt eno tovaršico v najlepši dobi, staro 24 let, Jozefo Zavudnik, katero smo skupno spremile k zadnjemu počitku.

Velika Dolina. Sprejmite nekaj besed o naši Marijini družbi, katera obstoji poldrugo leto. Ustanovila sta jo naša gospoda župnik in kaplan. Družba šteje 110 udov; tri so stopile v zakon, tri pa je Bog poklical k sebi. Zadnje izmed teh smo ravno na praznik presv. imena Jezusovega spremile k večnemu počitku. Pogreb je bil slovesen, udeležile so se ga večinoma vsa dekleta iz Marijine družbe; pevke pa so ji zapele nekaj nagrobnic v slovo. Ranjka je bila res zvesta hči Marijina, pa tudi goreča častivka presv. Rešnjega Telesa. Bila je bolna skozi 19 mesecev in vse bolečine je potrpežljivo prenašala. Shod imamo vsako drugo nedeljo v mescu, vsako prvo nedeljo meseca pa molimo skupno pred Najsvetejšim. Naš blagi g. kaplan se veliko trudi za blagor naših duš. Tudi petje so nam priskrbeli. Bog daj, da bi naša družba napredovala v čednostnem življenju, in da bi vedno bolj častila svojo nebeško Kraljico! — Prejeli smo še en dopis ravno od tam. Iz njega povzamemo to, da se je ena družabnica ponesrečila. Oče je bil grajski lovec in imel hišo pod hribom. Prišel je plaz in zasul celo hišo in celo družino razun enega malega otroka. Ranjka Antonija je ravno dva dni prej prejela sv. zakramente, kakor bi bila slutila, kaj se bo zgodilo. Kako prav pride človeku, če je večkrat pri spovedi!

Sv. misijon na Vel. Poljanah vodita dva gg. lazarista od 19. do 26. februarja (od prve do druge predpepelnične nedelje). Kdor hoče pri misijonu sploh dobro opraviti spoved, udeležiti se mora vseh govorov, sosebno pa ne sme izpustiti govorov, ki so za njegov stan. — **Bogoljub en starček.** 3. februarja je umrl v gregorski župniji 81 letni Valentin Virant. Do svojega 80tega leta hodil je uro daleč vsak dan, ob vsakem vremenu k sv. maši. Kdor pozna gregorska pota in snežne zamete na njih, uvidi, da to ni mala stvar. Svetila mu večna luč!

Od Sv. Marka nižje Ptuja. Lepo je bilo, le prehitro je minilo. Duhovne vaje namreč so nam vodili preč. gg. misijonarji od sv. Jožefa pri Celju: Fr. Kitak, Mih. Klančnik in Ivan Zdravlič. Udeležba je bila velikanska, obhajancev okoli 2000. Stanovi so bili tako razdeljeni, da je bilo vsakemu mogoče opraviti svojo pobožnost. K temu so še pripomogli čč. gg. sosedi, ki so se tako trudoljubivo odzvali povabilu za pomoč. Bodi jim plač-

nik ljubi Bog in presv. Srce Jezusovo!! Marijini družbi, fantovska in dekliška, pristopili sta k sv. obhajilu s svojimi znaki. — Tem potom pa še izrekamo markovski župljani najiskrenejšo zahvalo našemu neumorno delavnemu, tako gorečemu dušnemu pastirju, preč. g. župniku Skuhersky, ker so naklonili to lepo pobožnost in se pridružimo njihovim vročim željam, da bi bil, kakor je bila udeležba, tudi sad prav obilen!

V Mirni Peči imamo ustanovljeno že par let bratovščino sv. Uršule, ki šteje do devetdeset vencev po 11 oseb istega spola in stanu in če mogoče tudi iz iste vasi, torej blizu 1000 oseb. Ni je morda na Kranjskem v posamezni duhovniji take mnogoštevilne bratovščine te vrste.

Župnija Mokronog tudi ni dobila nobenega daru od brat. sv. Rešnjega Telesa, kakor smo po zmoti poročali.

Litijski romar. — V Štangi so dobili za Božič prav lepo novo monstranco. G. župnik vedno Štangarjem kaj novega preskrbi, da je ondotna cerkev ena najlepših v šmartinski dekaniji. — V Šmartnem se je prvič letos na sv. Blaža dan začel deliti Blažev blagoslov. Ljudij od doma in okolice je bilo silno veliko. — Dekl. Marijina družba je izgubila zopet eno sestro. Umrla je 20. januarja Uršula Tomažič, ki je že več let trpela silne bolečine. Bila je goreča in vsa vdana v božjo voljo. N. v m. p.! — Lep zgled katoliškega prepričanja daje v o j v o d a P a v e l M e k l e n b u r š k i in njegova rodbina, ki sedaj prebiva na Bogensperku. Pri vsakem izletu po okolici obišejejo in počaste najprej sv. Rešnje Telo v cerkvi. — Za stalni pokoj je prosil č. g. Matija Absec v Hotiču. Deloval je skoro vse življenje po težavnih in hribovitih farah šmartinske dekanije in si tako spridil v službi Gospodovi svoje noge, da ne more dalje opravljati župnijske službe. Bog mu po dolgoletnem trudu osladi večer življenja!

Odpustki meseca marca 1905.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji; in 3. opraviti moramo dobra dela, ki jih Cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno Cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen svetega očeta. Če je treba v namen sv. očeta moliti v določeni cerkvi, je to vselej posebe poyedano.

2. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

3. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu in preiščujejo nekoliko ljubezen presv. Srca in molijo na namen sv. očeta; udom brat. presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor včeraj.

5. Nedelja, I. v mesecu. Udom rožniveenske bratov. trije popolni odpusti: 1. če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presvetim Rešnj. Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir. V cerkvi, kjer je danes ali prihodnja dva dneva izpostavljeno presveto R. Telo, dobi popolni odpustek vsak, ki opravi spoved in prejme sv. obhajilo, gre enkrat počastit sv. R. Telo in molit v namen sv. očeta.

6. Ponedeljek. Sv. Koleta, devica 2. reda svetega Frančiška. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

9. Četrtek. Sv. Katarina Bolojska, devica 2. reda. Tretjerednikom popolni odpustek kakor včeraj.

12. Nedelja. Sveti Gregorij, papež. Popolni odpustek udom brat. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

19. Nedelja. Sv. Jožef Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom brat. svetega R. Telesa kakor I. četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom družbe sv. Detinstva; d) udom škap. brat. karmelske Matere b. v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom brat. prečist. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratov. za duše v vicah.

24. Petek. Zvel. Tomazij iz teatinskega reda. Pop. odpustek tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. Sobota. Oznanjenje Mariji Devici. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 6. t. m. b) udom bratov sv. R. Telesa kakor I. četrtek; c) udom brat. presv. Srca Jezusovega; d) udom brat. naše ljube Gospé presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom Marijine družbe; f) udom škapulirske brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom rožniveenske bratovščine v katerikoli cerkvi; i) udom brat. prečist. Srca Marijinega; j) udom družbe kršč. družin; k) udom brat. za duše v vicah.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Opomba. Odpustke rimskih štacijonskih cerkva morejo dobiti: a) udje 3. reda v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; d) udje bratovščine prečist. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje bratovščine svetega rožnega venca v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikokrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi, kjer te ni, pa v katerikoli cerkvi, če molijo 7 oče-našev, 7 češčenamarij v namen sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi. — Dovolila pa je sveta cerkev za prvo, drugo in tretjo predpepelnično nedeljo: 30 let in 7 kvadragen; za pepelnično sredo in četrto postno nedeljo: 15 let in 15 kvadragen; za cvetno nedeljo: 25 let in 25 kvadragen; za vse druge dni v postu 10 let in 10 kvadragen.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec marec: Duh molitve.

1. Neka bolna oseba. 2. Krščanska treznost. 3. Boj zoper pijančevanje. 4. Važna volitev v neki občini na Goriškem. 5. Zadoščenje Jezusovemu Srcu za žaljenje teh dni. 6. Nравstvene razmere po mestih. 7. Boj zoper nenravnost. 8. Srečna smrt nam vsem. 9. Neki bolan dijak. 10. Uspešno češčenje Kristusovega trpljenja. 11. Več oseb za spoznanje in dosego pravega poklica. 12. Zelje in načrti sv. očeta. 13. Neka oseba v zelo važni zadevi. 14. Slovenski izseljenci. 15. Družba svetega Rafaela. 16. Katoliška cerkev v severni Ameriki. 17. Družba treznosti. 18. Več vseh pijanosti vdanih. 19. Krščanski očetje. 20. Izobraženi katoliški lajki. 21. Uspešen boj zoper odpadništvo. 22. Več bolnikov za zdravje in potrpljenje. 23. Nesrečna Rusija. 24. Dekleta, ki po svetu gredo. 25. Snovanje novih Marijinih družb. 26. Slovenci v Aleksandriji in Kairi. 27. Katoliški časnikarji. 28. Katoliško življenje na Hrvaškem. 29. Več družin za mir in krščansko življenje. 30. Vsi našim molitvam priporočeni. 31. Vse zadeve „Bogoljubovih“ bravcev.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelovodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Katol. Bukvarna v Ljubljani

priporoča za

postni čas:

Gecemani in Golgota šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Cena: z navadno obrezo po pošti K 2,90

Sv. Frančiška Saleškega Filoteja, ali navod k bogoljubnemu življenju. Cena: z navadno obrezo po pošti K 2,90; z zlato obrezo K 2,60.

(Znesek naj se dopošlje po poštni nakaznici naprej.)

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica

v Stari Loki števil. 15

pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor mašnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfiniješe slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 12-12

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pol za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1,50, v usnjaju, zlati obrezi K 2,90 in v najbolj lepi vezavi K 3,50.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigo-tržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu v Lešah**, p. Tržič

Prihodnja številka izide v četrtek, 9. marca.

Pridni nabiravci naročnikov in srečkanje za darila.

Srečkanje za darila nabiravcem novih naročnikov se je torej izvršilo. Vršilo se je strogo pravično in nepristransko — pred pričami. Izžrebani so bili:

Andrej Porenta — Virmaše pri Stari Loki, Leskošek Rozal. — St. Jurij objuž, žel.; Štaj. Dolšina Franciška — Brankovo pri Vel. Laščah.

Ti trije naj se sedaj oglašé pri uredništvu, katero izmed obljubljenih daril bi radi; podobno Jez. Srca, kip Brezmadežne ali križ s svečniki. — Ako bosta dva hotela imeti eno reč in se drugače ne bo mogoče zediniti, se bo med njima zopet srečkalo.

Drugi, vsaj nekateri, bodo pač nekoliko žalostni, da jim sreča ni bila mila. Za darilo pa imajo plačilo pri Bogu, ki pravijo je več vredno, kakor zlat steber do nebes. Kar smo pa obljubili, moramo izpolniti. Obljubili smo jim namreč v nagrado, da bomo objavili njih imena. Evo jih torej:

Štumpf Jakob — Ponikva, Štaj.; Prezelj Marija — Delnica, P. Poljane; Štigl Helena — Loka pri Zid. mostu; Kos Franciška — Mirna peč; Cimperman Ivana — Vel. Lašče; Prah Jera — Krška vas; Neimenovana — P. Maria Rain, Koroško; Josipina Vidmar — Begunje; Silan Jožef — Škocjan, Koroško; Prijatelj Franciška — Sodražica; Flis Ljudmila — Brežice; Kožuh Amalija — Brežice; Ločniškar Marija, — Ljubljana; Rosulnik Andrej — Vodice; Vovk Mihael — St. Jurij ob juž. želez.; Vrtačnik Marija — Smarjeta; Hočevar Franciška — Preloka; Jekler Janez — Jesenice; Stranjšak Tomaž — Maribor; Wessel Franciška — Ljubljana; Bergant Apolonija — Ježica; Fidler Marija — St. Jurij ob juž. žel.; Šusteršič Marija — Vel. Dol. pri Komnu; Tomšič Marijana — Knežak; Tekavec Ana — Šentvid pri Cirknici; Urgl Franc — Loka pri

Zid. mostu; Belec Marija — Škrjanče pri Radomljah; Buchwald Terezija — Pliberk, Kor.; Čulk Ema — St. Jurij ob Taboru, Štaj.; Potočnik Ivana — Gorje pri Bledu; Kovac Marija — Ljubljana; Petrič Marija — Radovica; Varl Jernej — Kamna goriča; Košir Marijana — Delnica, P. Poljane; Šbovec Ivana — Ljubljana; Bergant Miha — Krtina pri Dobu; Baland Antonija — Ljubljana; Jureš Alojzij, posestnik v Borecih, P. Križevci; Bajuk Martin — Radovica; Pekle Pavla — Ljubljana; Stržimar Franciška — Vrhnika; Grešič Marjeta — Nožice pri Homcu; Zdolšek Antonija — Sv. Jurij ob južni žel.; Gnidovec Marija — Ajdovec; Mutekovič Marija — Radovica; Kaufauf Helena — Podkraj pri Pliberku; Ražem Karel — Divača; Zarnik Mihael — Suhadole pri Komendi; Rudolf Ivana — Šentvid pri Cirknici; Brodnik Ivana — Vel. Lašče; Klinec Terezija — Dobrépolje; Kosirnik Franciška — Tunjice; Matjašič Neža — Metlika; Pezdirec Karolina — Metlika; Nemanič Bara — Metlika; Ana Conta — Metlika; Bajuk Katarina — Metlika; Muc Katarina — Metlika; Težak Anton — Metlika; Terezija Koper — Ribnica na Štaj.; Zupančič Marija — Ljubljana. Franciška Vidrih v Cerknici; 40 novih. — (Vseh skupaj 65)

Razven teh se je oglasilo tudi nekaj duhovnikov, kateri naj nam pa oprostite, da njih imen ne bomo naštevati, ker je še več drugih, ki se pa niso oglasili, torej ne moremo popolnega imenika prinesiti.

Če smo koga po zmoti izpustili, naj nam naznani.

Dopisov nam je še vedno zaostalo 25.

Šola kršč. popolnosti danes po zmoti izostala. Pride prihodnjic.